

[Auken.]

tion har vi netop gennemlevet. Jeg skal ikke gå ind på de hensyn til samfundsværdier, de hensyn til den overordentlig alvorlige økonomiske, beskæftigelsesmæssige og erhvervsmæssige situation, der gjorde dette indgreb nødvendigt; den diskussion har vi netop haft i sidste uge. Men jeg synes, det er væsentligt at understrege, at befolkningen, også lønmodtagerne, også de organiserede lønmodtagere, også disse lønmodtagerorganisationers demokratiske valgte ledere forstår nødvendigheden af, at der i givne situationer foretages akutte indgreb.

Jeg synes, det er karakteristisk, at vi under arbejdsmarkedsudvalgets arbejde, som hr. Ole Henriksen før gjorde meget ud af, ikke modtog én eneste hverken skriftlig eller mundtlig protest mod lovforslaget. Mig bekendt har der ingen demonstrationer været i anledning af lovindgrebet, og der har mig bekendt heller ingen akutte arbejdsnedlæggelser været i anledning af overenskomstloven, selv om det bestemt ikke har manglet på opfordringer fra forskellig side til at nedlægge arbejdet.

Det er klart, at i disse helt ekstraordinære, akutte situationer kan landets største parti, kan lønmodtagernes parti ikke unddrage sig sit ansvar. Det må påhvile os sammen med de faglige organisationer, som vi naturligt i den slags anliggender rådfører os med, at tage bestik af situationen og søge at finde de rigtige løsninger. Men jeg vil gerne igen understrege, som vi også gjorde det under debatten om overenskomstloven, at socialdemokratiet ikke ønsker at medvirke til, at politiske løsninger som et sikkerhedsnet spændes ud under enhver overenskomstforhandling, således at man ved, at man risikofrit kan undlade at klare problemerne selv ved fredelige midler.

Det andet punkt, som ligger i forespørgslen, vedrører indkomstpolitikken. Som jeg sagde til indledning, er vi tilhængere af indkomstpolitik, men det er rigtignok indkomstpolitik under bestemte forudsætninger.

Det er for os meget afgørende at få at vide, hvad man forstår ved indkomstpolitik. Hvordan ønsker man den ført ud i livet? Hvordan vil man praktisere den? Hvis der er tale om en ensidig lønpolitik vendt mod de lavestlønnede og vendt mod de lønmodtagergrupper, der umiddelbart får fastsat deres indkomster ved overenskomster på arbejdsmarkedet, det private eller det offentlige, og det vil jo først og fremmest sige de offentligt ansatte og de nor-

mallønnede på arbejdsmarkedet, mens andre grupper frit kan sætte deres indtægter i vejret, hvis det er det, man forstår ved indkomstpolitik, så skal man ikke regne med socialdemokratiet.

Men man skal på den anden side af det politiske spektrum heller ikke regne med socialdemokratiet, når man prøver at foregøgle lønmodtagerne, at i en situation, hvor der lægges op til alles kamp mod alle, er det nok på en eller anden mirakuløs måde de svageste, der går sejrige ud af denne kamp, eller den tro, som man ofte hører ført i marken, at enhver lønforhøjelse er god i sig selv, fordi den fravristes kapitalmagten.

Lønmodtagerne kan have en oplagt egeninteresse i en mere afbalanceret indkomst- og omkostningsudvikling i samfundet af hensyn til beskæftigelsen, af hensyn til deres egen real-løn, af hensyn til erhvervsudviklingen og af hensyn til at bevare den selvstændighed, det selvhverredømme over vores egen økonomi, som vi alle har en fælles interesse i at have, og hvor indkomstpolitikken, tilbageholdenhed, kan være nødvendig. Det er i øvrigt netop disse grunde, der har ført til, at lønmodtagernes organisationer på demokratiske kongresser har givet en principiel accept af princippet om en samlet økonomisk politik, der også inddrager indkomstdannelsen.

Vi fra socialdemokratiets side stiller sammen med de faglige organisationer krav til en indkomstpolitik. Disse krav er velkendte, men lad mig kort gentage dem.

For det første ønsker vi, at alle indkomster skal med.

For det andet ønsker vi, at begrænsningen i indkomstudviklingen især sættes ind over for de højere indkomster. I den forbindelse bør der være et klart fordelingsmæssigt sigte i indkomstpolitikken. Også selv om det er upopulært i de grafiske fag, også selv om det er upopulært i visse højtlønsgupper inden for LO-området og FTF-området og Akademikernes Centralorganisation, fastholder vi et klart fordelingsmæssigt sigte.

Den tredje betingelse er, at indkomstpolitikken som en mere permanent politisk foranstaltning må forudsætte indførelse af en effektiv medindflydelse og medejendomsret for lønmodtagerne. Kravet om økonomisk demokrati, fremført af socialdemokratiet og lønmodtagernes organisationer, er naturligvis ikke opgivet. Tværtimod forudsætter en langsigtet økono-